

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quois anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Index Qvintvs Thematvm Moralivm Concionvm Aliqvot Honorariarvm, Pro
Exigentia Temporis Habendarvm, In insulationibus Archiepiscoporum,
Episcoporum, Abbatum, Abbatissarum, alteriúsve Præsulis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](#)

MAET
IN
SPLITE

INDEX QUINTVS THEMATVM MORALIVM CONCIONVM ALIQVOT HONORARIARVM,

PRO EXIGENTIA TEMPORIS HABENDARVM,

In infusationibus Archiepiscoporum, Episcoporum, Abbatum,
Abbatissarum, alteriusve Praefulis inauguratione.

THEMA.

Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur
a Deo.

Morale.

Praefulgeant suis Petri & caru noꝝ vestibus tantum,
sed & vitâ tanquam Aaron
& mōribus.

Exordium.

ELECTVM & assumptum hunc nostrum Candidatum magno Saceræ Communitatis commodo. *Auditores*, è pia multitudine præstantissimorum virorum, ut alterum Aarone non dubito. Fulst enim ille aacenus tali virtutum, quali illa quandam resplenduit vestis gloriæ, & taliter decet fulgere Praesalem. Quia enim veste exornabatur Aaron exterius in corpore, Spiritus S. significatim voluit, quibus virtutibus Praeful omnis, tanquam Aaron è coru populi assumptus, debeat resplendescere in mente. *Brevi* hac nostra adhortacioncula dicta explico.

Prosecutio.

Summi Sacerdotis Aaronis vestis, in qua divino cultui operabatur, tanti Petri & pulchritudinis erat non solum quâ materia, & quâ arte, ut omnium Regum ac Imperatorum vestis, cum eâ nequaque conferri possit, &c. 446. Tom. I. Quidquid in hoc genere venusti vel curiosissimus oculus desiderat, id in una hac veste spectare potuit. *Desideria om̄lorum*. Omnum vē avidissimi oculi cupiditatem satiavit hæc veste. Hoc bonus Deus quo fine voluerit jam recito: Ut scilicet summi Sacerdotis ad templum progressus omnium ad se oculos raperet. Ea etiam de causâ ad hujus vestimentum imum, trecenta sexaginta sex aureas pinnabiles jussit appendi, &c. Intercea tamen hic ipse summo Sacerdoti qui omnium in se oculos convertit, in neminem oculos licuit emittere, ab omnibus aspiciendus, neminem ipse debuit aspicere, &c. Nobilissimum certè hoc Praeful paradigma. *Auditores*, boni ex aſe, praefat audacter, qui alii ad instar solis luminibus inferioribus praefit, quidquid castis & piis oculis videat in voto est, videant in Praefule suo. Opulent exemplum pia liberalitatis, afflicti & pauperes, patientes, iracundi & pugnaces, manueldinis, impuri & intemperantes, continentia, ignavie, desides, industria: si denique, *Desiderium oculi um Sanctorum*. Sed dum sic (quod utinam faciat quisquis pio hoc potius portando oneri, quam honori praeficitur) subditorum suorum oculos, vita sanctioris exemplo ad se trahit, ipse suos oculos in sui spectatores, non in carnem & sanguinem, dum in inferiores pia sunt distribuenda obsequiū & officia, nequaquam reflectat. Sed in omni sui angustia regimpias ad Deum recurrit, quare & huic summo Sacerdoti Aaronis frontale erat oculis superaffixum, in quo nomen Dei scriptum erat, 446. Tom. I. Praetare Laurentius Iustiniianus: *In cunctis operibus*, inquit, &c. Addit: *Parum prodest ardua tractare negotia, cum Principibus & regibus familiariter conversari*, &c. 447. Tom. I. Certè Christus non alios esse voluit Petri successores, quam ipsum Petrum. Quem voluit, ut non alii quam in ipsum Deum, cùmque solum oculos suos semper dirigere. Hinc eum ad pontificatum maximum assumptum sic examinat & alloquitur: *Petre amas me?* q.d. Hoc jam ago, ut tibi mei muneras vicariam operam commendem, mēāsque oves committam pacendas, at hoc officio fungi & meas partes suscipere non poteris, &c. 443. Tom. I.

Teroratio.

Igitur quisquis Aaronis, quisquis Petri sedibus insidet, inferioribus & subditis sit desiderium oculorum. Attendant interim semper quod sius feratur oculus, quid querat, an seipsum & prædam è subditis? an verò salutarem & bonum subditorum? Advertat, an suam potius cauaram an Reipublicæ agat, &c. Et *unq Reges intellige, eruditimini qui iudicatis terram*. 443. Tom. I.

ALIA.

Vilitatis pristinæ obliviſci, non modestiam, & simplicitatem, sed etiam prudentiam graviter ludit. Revera Regis Agathoclis laudes famamque insigniter auxit, &c. Ita Wiliigisum Moguntinum Episcopum, &c. 538. Tom. II. Qui praefit verbo sit humanus, facto sit beneficus, si se pellucida continet, nemusq; insulteret, neque se super alios ullos effera, & licet a trecentis, aut quadringentis annis suas derivente origines illud tamen semper in ore habeat, & nostri majores tenui censu inter ignobile vulgus stabant. Inter Platonis dicta, &c. 539. Tom. II. En homines incorruptos, & tam excellit, quam modesti animi, qui nullum meruebant probrum, nisi virtutem. Hos inter eminentes Iosephus fuit, &c. Sed quid de illo longam profero historiam. En praeful noster candidatus talis est, &c. 539. Tom. II.

In Pastoris alicujus installatione.

THEMA.

Pastor meus es, & omnem voluntatem meam complebis.

Morale.

Pastoris officium quamvis sit generale, quibusdam tamen est particolare.

Exordium.

Nemo hoc sibi probro ducat, Pastores sumus omnes qui homines sumus. Sunt tamen quibus id nominis est convenientissimum, ut sint Episcopi, Propofiti, Reges, Principes, Magistratus, Domini, Patres, familias, quibus oppid, arbes, provinciae, Regna committuntur. Poëtarum Princeps Homerius Prianum, Agamemnonem, Menelaum Reges nequos id est, Pastores vocat. Dicitissimus Philo Regem & Pastorem discretissima dissertatione confert. In divinis paginis, &c. 539. Pastoris certè nomen, nomen dignitatis est, & propriissime iis convenit, quibus incumbit cura animalium. In quorum numero cum hodiernâ sis die annumerandus, Paucis, & quæ sint veri Pastoris munia, edifero, ut voluntatem Dei compleas, quod Pastoris est, ut dixi ante.

Prosecutio.

Ad Pastores omnes preceptio illa pertinet: Pastoris est non se, sed peccare. Veteri verbo dicebant Prisci: Lex Pastoris est, amor gregis. Quemadmodum enim Paterfamilias, domesticos suos, amore sollicito complectatur necesse est, ita Pastor suas oviulas curabit, & rubebitur. Pastoris officium ignorat, qui se sum curat. Bernardus ad Archiepiscopum Senonensem: 539. Tom. II. Officium Pastoris, quamvis subinde fortassis pingue, quia lac, lanam, carnes portigit, pingue sit; difficile tame est, quia severas exigit rationes. Princeps Pastorum luculent id testatur est Marcellus II, &c. Hinc illa numinis mina: &c. Praefit igitur, Candidate Pastor, ut proflis, hoc tibi & omnibus documento saluberrimo instillat Salomon. Diligenter, inquit, agnoscere vultum pecoris tuus, &c. Nam uiri pecus mutum nequit pabulum sibi debitum postulare, ita subdit velut ovicula misella necessitates sua esti possenti plerunque tame non audent explicare. Pecus tuum macie pereditur, & id queri non potest. Agnosce, &c. 536. Tom. II. Verum & tui ipsius sis Pastor bonus, animum Corpus tuum recte regi, regis dum alios.

Peroratio.

Pastoris igitur descripsum officium recipimus & tuos custodi, &c. 540. Tom. II.

In investitione aut professione alicujus Religiosi
aut Religioſæ.

Vide concionem quam formavi, bone Lector, in festo Virginis Catharinae ultimam, & omiso nomine Catharinæ, tu sponsi, aut Sponsæ nomine profer, eamque doce, &c.

ALIA

Index Thematum moralium.

A L T A.

T H E M A.

Quis ex vobis poterit habitare cum ardoribus sempiternis.

Morale.

Ardua quævis molitur & patitur libenter,
hoc qui serio expendit.

Exordium.

Mirabuntur quidam vestrum, una forfitan cum Spousa nostra, cur hæc modò proferam verba? Quid enim hæc verba in presenti habent congruum. Excuse, Auditors, non Sponsam solummodo, sed & vos omnes salutari quadam committitione compello.

Prosecutio.

Quibusdam sponsa forsan etiam amicorum tuorum, te modò cunctum, dum tecum facilius per te voluntarie quatuor quasi mutris, ut passim facultates mundani loquuntur, conclusis, miram & durum videatur. Quid enim, inquit, est aliud quam dum subintribus clausum, viva deferti in sepulchrum? Si cui hoc tam durum videatur, his ego una cum sponsa hac occino: Quis ex vobis poterit habitare, &c. Pauca verba, interrogatio brevis, sed feria: hoc enim dum quis attendit mente recognitat, cur plures & plurimæ utriusque sexus Virgines late & libero spiro mundi campo arcto claustrali secessant loco, & omnem illuc vitam volentes consumunt: Monasterium est Bavaria, quod ab S. Aitone nominem trahit, &c. II. Tom. I. Vt modò factura es. Sed hem, in quinque forsan, ut ante dixi, aternâ caveâ sic includi, uno semper loco delitescere, omnem ad parentes & amicos redditum esse præclustum, procul voluptatibus degere, ante mortem sepeliri: horremus nos, preceant alii atque alia non sequimur. At dicite vos, quæsi mundi aluminis, est quod ex vobis scieretur: Ias vares, &c. Illud nobis pauculis annis, &c. II. Tom. I. Sed ad nunc ferme, o Spousa, fuge aucter mundi communem, non corus sis, sed Noëtrica columba. Hic nunquam in arcu rexit, sed ineptus carnibus bestiarum putridis, arcu propria que sua domus fuit obliterata. Emista verò haec columba, mundi ubi loca aliquamdiu pererrat, omnämque reperiens madida & feda, fortes omnes excola inquinare pedes nolunt & reversa est in arcum. Annis jam decim aut circiter mundi percolasti spatium, & nunquam prelii quasi etiam oculis facile percipisti, quæ omnia & omnes cano metu jacent. In urbibus non paucis justitia plane cerea est, torqueri, aesti, fingi facilis in, quancunque partem. Pudicitia passim exultat, &c. Hoc cum mundus est referens, summa fave, nunc & peste ferimur & temimur, sed quid dicimus: Unde nois idem nœ malæ? Si res ad vivum revocanda, & digniora traham pene omnium misericordiarum scrutaanda sit, eam esse comprememus, quod divinam providentiam revera non satis capiamus. Hinc vanæ sollicitudines, vani meritis, inanis luctus, & plurima perturbatio, &c. Adversa gravius sentiunt nihil ex se malis, &c. Itius mali est divina providentia ignoratio. Huc igitur & oculos & mentem advertere Christiani. Ad divinam providentiam digitum intendo, dein docturus mali gemitum Divina Providentia ita omnia sunt subiecta, ut nihil penitus nec minus quidem ulli hominum evenire possit, quod providentia divina non praevidebat, aut noluerit, ut male permiserit. Invicta vel nescientia Dei providentia neminem vel catellus illatrat, nec mufla trahit, nec culex mordet, &c. 650. Tom. 2. Quæ de re clarissime S. P. Aug. Magna opera Domini exquirita in omnes voluntates ejus ut mirò & ineffabilis, & recta omni consequenter, conclude cum Auctore à fol. 650. usque 652. Tom. II. Et lege queritur Auctor 586. Tom. II.

Legi solliciti sitis, sed in omni oratione, & obsecratione, cum gratiarum actione petitiones vestre impetrant apud Deum.

Morale.

In pressuris remedium, est attenta Providentia
dicitur consideratio & oratio.

V erum est, Auditors, nulli sumus, in tribulatione positi sumus, nunc fave, bello nunc, nunc & peste ferimur & temimur, sed quid dicimus: Unde nois idem nœ malæ? Si res ad vivum revocanda, & digniora traham pene omnium misericordiarum scrutaanda sit, eam esse comprememus, quod divinam providentiam revera non satis capiamus. Hinc vanæ sollicitudines, vani meritis, inanis luctus, & plurima perturbatio, &c. Adversa gravius sentiunt nihil ex se malis, &c. Itius mali est divina providentia ignoratio. Huc igitur & oculos & mentem advertere Christiani. Ad divinam providentiam digitum intendo, dein docturus mali gemitum Divina Providentia ita omnia sunt subiecta, ut nihil penitus nec minus quidem ulli hominum evenire possit, quod providentia divina non praevidebat, aut noluerit, ut male permiserit. Invicta vel nescientia Dei providentia neminem vel catellus illatrat, nec mufla trahit, nec culex mordet, &c. 650. Tom. 2. Quæ de re clarissime S. P. Aug. Magna opera Domini exquirita in omnes voluntates ejus ut mirò & ineffabilis, & recta omni consequenter, conclude cum Auctore à fol. 650. usque 652. Tom. II. Et lege queritur Auctor 586. Tom. II.

Legi super sol. 113, usque 115. Tom. II. docet enim in his Auctore quoniam non sint precies instituenda, & inter ceteras causas inveniendarum precium penitit, cuin adversa premunt. Et tradit quomodo officiorum precies sine Deo gravissima.

Legi super sol. 131, usque 133. Tom. II. Tradit his in locis Auctore quoniam efficacie sine publico precie, cujus nœ ignorari suit Indith, &c. legi super Rhotanicam celestem Auctoris, præseruit libelli Titus epilogum, seu ditorum compendium. Legi quoque à fol. 662. usque 664. Tom. II.

— Strenæ seu Xenia.

S trenarum dandatum sic breviter suggero ex Auctore materiali, si velis, poteris, pargere inter Audidores tuos Rosas, Rosarum verò genera, earumque proprietates, tradit Auctor viginti, in fallor, scilicet ex his dare poteris v.g. Rosam auream, Praefatis & curam animalium habentibus, summam enim eis opus est patientia, mansuetudine, charitate, quorum virtutum symbolum est rosa aurea, vel rosa certam. V. fol. 758. & 763. Tom. I. Virginibus Rosam lignam, illa enim est silentii & solitudinis, quæ est mater & conservatrix, castitatis symbolum. Juvenibus illis nobilibus orientibus in dies per plateas, Rosam acu pectam. 782. Religiosam Rosam aromaticam, quæ est symbolum orationis & meditationis. Conjugibus Rosam Mysianam, quæ est symbolum diligentie. 833. Tom. I. Vel Rosam silvestrem, quæ est patientia. 841. Et sic consequenter.

Vel lege eo fine Aurofodinam fol. 760. ibi enim Auctor describit & alia Rosarum genera. Tom. II. Si verò velis Auditoribus Aves dare, Aquilam superioribus, Superbis illis domicillis Pavonem, Mulieribus garris, Psittacum, &c. Columbam modis & castis, legi Tom. 2. 766.

Vel

Vita humana est ut homines sint diversissimi sensus, quæ nadmodum diversissimi sunt vultus. Reperiuntur qui continuè & graviter affliguntur, ut pene succumbendum patent afflictionis. Hunc Eggestas, illum morbus, &c. Tom. I. ut nonnunquam mortem subiungunt, sic enim miseri, finem ærumnis impoundum arbitrantur; contra probi alii & ad omnem Dei voluntatem paratissimi, nec citè mori cupiunt, nec diu vivere, &c. Prater duo hæc hominum genera, pars maxima est que longam vitam defiderat, nec ulla ferè tam senex, quin speret & cupiat annum adhuc unum vivere, apud hos nulla ferme latitudo est vita. Cum igitur ea pars hominum sit maxima, & Deus quibusdam, ut patet in spacio nostro, liberaliter concedat, inquisitum fuisse quoniam modo vivitur diutissime, & crediderim non alii quam iisdem mediis quibus præsens noster jubilans obtinuit. 16. Tom. I.

Prosecutio.

Claudius Deodatus Basileensis Pontificis medicus, trigeminum volumen edidit Brunntuti, quo fusè ac eruditè docet, quæ denum ratione vita

Index Thematum moralium.

MATER IN LIBRIS

Vel pocula, vel hujusmodi a. a. Poteris consulere Indices rerum utriusque Tomi, De libellis 4 militis, &c. In iis vero distribuendis, bono concionatori opus est iudicio. Ut vero Xenia proficit non ea sicut alia, quam pia, ut Auctor noster inter reliqua a Concionatoribus observanda recte moneret. 791. Tom. II.

THEMA.

Omnis moritur, & quasi aqua dilabimur a terram.

Morale.

Mors bona eterni Paschatis initium.

Concio funebris.

EN, Auditores, terra deposuimus Confratrem nostrum, cuius in imagine clare jam cernimus, non possessionis esse locum nobis in hoc mundo, sed hospitium. Et certe, ut omne plerumque hospitium non est nisi unius noctis, vel prandii, vel cena: Mox enim in hospitiis occinitur, exi hospes, a locum aliis, & quamvis mallet quis nonnunquam in diversiori, quamvis incommodo, harrete, & paucate largius, tamen illi tandem pergendum est. Ita quoque quamvis uno altero die, alter altero diutius paulet, in hoc iundi seu vita hospitio, plerique tamen nocte una tantum cenant. Habebat quoque iam David Rex filium Absalonem fugientem, diversos filios fidelissimos, inter quos sim adeisse. Et, at ad illum conversus Rex, ait: *Hec venisti & hodie compelleris populum egedi?* Ita plurimi heri venerunt, annis paucis vixerunt. 542. Est esto quamvis hic noster, quem jam terra depositum, annis tot fuerit in ore, multa praeclaras obicit, omnia tamen nec illi, nec hominum quisquam si tempus vita, horas cogulas, aut annos numeramus ad Dei Calendarium, die toto supervixit, Deo mille annis dies uicetus, sunt, affirmat David, &c. 543. Tom. secundo. Ad hujus diec metam proximus accessit Mathusalem, non tamen diem totum, hoc est mille annorum nostrorum perivixit. Rosa fuit.

Quam modo nascentem ruinas Ponit paxit Eous

Hanc rediens sero vixere vidui cum.

Rosa sumus omnes. Rosa fuit iste, quem jam terra commendamus, flo-

ruit mane, hoc est ut ante dixi, annis, &c. en rhespi languer. Heftern sumus, & manu hodie compellimus egredi. 545. Peregrinorum legibus Constricti sumus. Optime dixit S. P. N. Augustinus: *Quid aliud est vita, quam curias ad mortem, &c. perpetuo momentis omnielius velis nola, progressum ad meiam mortis.* 542. To. II. Gregorius Nazianzenus de seipso a tumulo, ait, tumulum peto. Idem in oratione de mortuis, &c. 542. Tom. II. Felix ille, qui hanc peregrinationem bene consummat, ut hinc, &c. *natura defuncti laudes.* Certè magis bonum nulli hominum obtingere potest, nō jisque gratia quam vitam hanc, pīc finire. Quam summam gratiam mereri nur juam possumus e condigno, ut loquuntur scholæ, sed tantum de congreuo cui autem illa gratia obtingit hujus non mors sed æterna Paschalis est initium. Dicit mihi, *Auditores & Lettores* (diutius enim nec ore nec calamo mihi datur jam loqui) adstatis hic, quidam ad instar gigantum validi & sani sunt, quibusdam honores, divitiae, &c. & feliciter degitis. Quid est, non dicit, hujus vel illius pauperis afficti, sed erigunt omniū vestitū vita nisi, cincialia, & sorteria. Luctus ē luctu nascitur, calamitas calamitatem excipit, &c. 545. Tom. II. vir unquam ē totu laeti sumus. (*Narrat quis in vita defunctus passus est afflictiones.* Tandem vicina dorsa, Pascha proximum esse denuntiat. Itaque terminus à quo, ut Philosophorum cathedra loquuntur mundus est lacrymarum, percursum, miferiarum omnium plenus. Terminus ad quem celestis patria, Lubet cum S. P. N. Augustino, in cuius nunc vigilia fer profecto manum de tabula tollo, finire: *Ecco Pascha, ecce, inquit Auditores, transitus. Vide, & quod de hoc subiungit, de mundo ad patram.* Quā fide S. Pater hoc assertus Spes membris in capite dixit, *quod effeni illo transiente sine dubio secutus.* Quid ergo infideles nonne & ipsi transeunt, quia non permanent? Transiunt & plenū ipsi, sed aliud est transire de mundo, aliud est cum mundo. Aliud transire a Patrem, aliud ad hostem Nam & Egypti transierunt, non enim per sequendo m. inferunt, non tamen transierunt per mare ad regnum, sed in mari ad interium. Transivit ergo Confrater noster, transivit, quid speramus transire omnes, de regno hoc inflabili ad fundatissimum regnum. Hoc omnibus, Bone Lector, voveo, precibus vos omnes idem, & mili vovet, ingratus non ero, dum transiunt hunc diffiri in commodum vestrum rogo. Non enim laborem jam ozymem ponio, non calamum abjicio, sed patumper sustollo & patetate jubeo. Tu, ex qui bonique hos labores contule, & fruere.

Pleres tales concionati si quis formare velit, Auditoris Prodromum mortis, consilat & Indices. v. Mois.

Ad Majorem Dei, Deiparæ, & Theodacti S. P.
Augustini gloriam.

Collegi Soc. Jesu Paderborn.

